

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΓΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΙΡΑΔΕΣ.

Ἡ σκηνὴ λαμβάνει χώραν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Δολμά-Βαξέ. Δωμάτιον ὑπηρετισμένον μετὰ πά. η. τῆς ἁσίας καὶ πολυτελείας.

Ἡ πρώτη εἶναι συννεφώδης· ἡ ἀτμοσφαῖρα πληκτική. Ἡ κίνησις τῶν Ἀθηνῶν, στροβιλιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, φέρει μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ τυφλίνει τὸν κόσμον.

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατισάχ ἐξύπνησε δύσθυμος. Εἶδε καθ' ὕπνου ὅτι ἡ χαριστέρα Κιρκασία τοῦ χαρεμίου τοῦ τῷ ἐπάτησε τὸν κάλον καὶ ὅτι διέταξε νὰ τὴν κλείσωσιν ἐντὸς σάκκου καὶ νὰ τὴν πιῶσιν εἰς τὸν Βόσπορον. Ἰκανὴ ποσότης γλοιώδους κολλητικῆς ὕλης καλύπτει εἰσέτι τὰ βλέφαρά του. Κάθεται ἐνοκλάζων ἐπὶ βαρυτίμων προσκεφαλαίων καὶ παρατηρεῖ ἀτενῶς τὴν ἀπὸ τοῦ τοίχου κρεμασμένην εἰκόνα τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνατιέφ.

Εἰσέρχεται εἰς ἀκόλουθος φέρων τὸν ναργιλὲν, πεπληρωμένον ὑπὸ εὐώδους καπνοῦ τοῦ Γενιτσέ. Ὁ Σουλτάνος ἀνοίγει τὸ στόμα, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἀκόλουθος βλέπων τὸ φοβερὸν μαχμουρλήκι τοῦ αὐθέντου του, εἶναι τόσον συγκινημένος, ὥστε ἡ χεὶρ αὐτοῦ τρέμουσα ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸ στόμιον τοῦ σωλήνος εἰς τὸ στόμα τῆς Α. Μ. τὸ φέρι ἐντὸς ἐνὸς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ὁ Σουλτάνος λαμβάνει μετ' ἀταραξίας τὸν ναργιλὲν καὶ τὸν ἐκσπενδονίζει κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀκολούθου, ἥτις θραύεται εἰς τέσσαρα τεμάχια. Ὁ ἀκόλουθος συνάζει ἀπὸ τῆς γῆς τὴν κεφαλὴν του, προσαρμύζει τὰ τεμάχια ἐπὶ τοῦ τραχήλου, καὶ ἀπέρχεται.

Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ Κισλάρ ἀγάς, ὅστις μετ' ἐδωφιαίαν προσκύνει καὶ ἀγγέλλει εἰς τὴν Α. Μ. ὅτι εἰκοσιεπτὰ ἐκ τῶν τετρακοσίων χανουμισσῶν τοῦ χαρεμίου εὐρέθησαν ἐγγυοί. Ὁ Σουλτάνος ἀκούων τὴν εὐτοκίαν ταύτην, ἥτις προαγγέλλει κατακλυσμὸν δικαιοῦχων ἐπὶ τοῦ Δημοσίου Θεσαυροῦ, προσβλέπει βλοσυρῶς αὐτόν, ἐκβάλλει μίαν τῶν χρυσοκεντήτων αὐτοῦ ἐμβάδων, καὶ τῷ θραύει τὴν ρίνα. Ὁ Κισλάρ-ἀγάς ἀπέρχεται.

Ὁ Θεσαυροφύλαξ τῶν ἀνακτόρων προσέρχεται κατηφής

καὶ περίτρομος καὶ ἀναγγέλλει εἰς τὸν Σουλτάνον ὅτι ἡ Μεγαλειότης του τὴν ἡμέραν ἐκείνην θ' ἀναγκασθῇ νὰ φάγῃ μόνον πιλάφι, ἐπειδὴ εἰς τὸ ταμεῖον δὲν εὐρίσκονται πλέον χρήματα πρὸς ἀγορὰν τροφίμων διὰ τὸ γεῦμα. Ὁ Πατισάχ κάμει νεῦμα διὰ τῆς χειρὸς πρὸς δύο εὐνούχους, ἱσταμένους ὡς ἀγάλματα παρὰ τὴν θύραν, καὶ διατάσσει ν' ἀνασκοποῦσιν αὐτὸν τὸν θησαυροφύλακα. Ἡ διαταγὴ ἐκτελεῖται παρὰ τὸν φεγγίτην.

Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ Σεῖχουλισλάμης βαίνων βραδέως καὶ θωπεύων τὸν πώγωνά, καὶ στὰς πρὸ τοῦ Σουλτάνου ἐκρήγνυται εἰς θρήνους, διηγούμενος πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πιστῶν ὅτι ἡ Αὐτοκρατορία ἀπειλεῖται ὑπὸ μεγάλου κινδύνου, ἐπειδὴ οἱ μὺς κατετρύπησαν καὶ κατέφαγον τὴν ἱερὰν σημαίαν τοῦ προφήτου, καὶ παρακαλεῖ τὸν Πατισάχ νὰ τῷ χορηγήσῃ τὰ μέσζα πρὸς ἀγορὰν τρισηλίων γάτων, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τεμένει κειμήλια ἀπὸ τῆς ἀδδηφαγίας τῶν μυῶν. Ὁ Σουλτάνος αἰσθάνεται τὴν μεγαλητέραν διάθεσιν τοῦ κόσμου ὅπως ἐκρίζωι τὴν γενειάδα τοῦ Σεῖχ-ούλ-Ἰσλάμ· ἀλλ' ἐπειδὴ φοβεῖται τὸν Φεργάν, ἀρκεῖται λέγων αὐτῷ ὅτι μέχρις ὅτου ἐξευρεθῶσιν οἱ πόροι πρὸς ἀγορὰν γάτων, ἂς ἐκδώσῃ αὐτὸς θέσπισμα πρὸς τοὺς πιστοὺς νὰ τρώγωσι τοῦ λοιποῦ τοὺς μὺς, διὰ νὰ ἐλαττωθῇ τὸ γένος αὐτῶν.

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀσσίμ-πασσάς, ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ῥεωτερίων τῆς Ὑ. Πύλης, περιμένει ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐξωθεν τῆς θύρας, καὶ ἅμα εἶδεν ἐξελθόντα τὸν Σεῖχουλισλάμην, εἰσῆλθε δειλῶς καὶ προύχωρσε δύο βήματα. Ὁ Σουλτάνος τὸν ἐκύτταξε καὶ δὲν ἐκινήθη. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸν ἠρώτησε:

— Τί θέλεις;

— Μεγαλειότατε, νὰ ὑπογράψῃτε αὐτὴν τὴν συνθήκην μετὰ τῆς Ῥωσσίας.

— Σικτήρ!

Καὶ λαμβάνων ἐν τῶν προσκεφαλαίων τὸ ρίπτει κατὰ πρόσωπον τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἐξέρχεται ζαλισμένος. Ὁ Κουντουριώτης ἱσταται παραμονεύων πρὸ τῆς ἄλλης θύρας τοῦ ἀντιθαλάμου, βλέπων δὲ τὸν Ὑπουργὸν ἐξερχόμενον ἐρωτᾷ:

— Ὑπέγραψες;

— 'Η Α. Μ. ἀπαντᾷ ὁ Ὑπουργός, εἶναι ἀδιάθετος, ἀλλὰ θὰ ὑπογράψῃ· ἔλαβα τὴν διαβεβαίωσιν κατὰ πρόσωπον.

Ὁ κ. Κουντουριώτης σπεύδει νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς Ἀθήνας: «Σουλτάνος ἀδιάθετος· συνθήκη ὑπογραφήσεται ὅσον αὐτῷ· ταύτην τὴν στιγμήν χύνουν ὀλίγον μελάνι εἰς τὸ αμελανοδοχεῖον».

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων εἰσελθόντες, ἔπεισαν τὸν Σουλτάνον νὰ ὑπογράψῃ, ἐπὶ ἀπειλῇ κατόχῃς τοῦ χαρμεῖου του. Ἐξελθόντων αὐτῶν, εἰσέρχεται ἐκ νέου ὁ Ἀσσίμ. Ὁ Σουλτάνος τὸν προσβλέπει ἐπὶ ἑτέραν ἡμίσειαν ὥραν, ψιθυρίζων «Οἱ γκιουρίδες!», ἔπειτα λέγει αὐτῷ:

— Φέρε μου αὐτὸ τὸ παλινόχαρτον.

Ὁ Ὑπουργός προσέρχεται τειραποδντῇ, κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων ὡς κύων τὴν συνθήκην. Ὁ Σουλτάνος τὴν ἐκτολίσσει, ἀλλὰ, κρυολογημένος ὢν, τὴν στιγμήν ἐκείνην πταρνίζεται ἰσχυρῶς, καὶ τὴν καταβρέχει δι' ἀφθόνου σιέλου.

— Κάμετε ἄλλην, λέγει δίδων αὐτὴν τῷ Ὑπουργῷ.

Ὁ Ἀσσίμ σπεύδει νὰ κάμῃ ἄλλο ἀντίγραφον καὶ φέρει αὐτὸ μετὰ τάχους. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπιφανὴς εὐνοῦχος ἀναγγέλλει ὅτι τὸ πιλάφι εἶναι ἑτοιμον, καὶ ὁ Πατισὰχ ἀφίει τὴν συνθήκην, ἐγείρεται καὶ σπεύδει εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐν τοσούτῳ ὁ κ. Κουντουριώτης τηλεγραφεῖ «Σουλτάνος ἀεὶ ἀδιάθετος· συνθήκη ὑπογραφήσεται· Ὑψηλὴ Πύλη κατααγίνεται περὶ τὴν ἀνεύρεσιν γραφίδος».

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐμφανίζεται ἐκ νέου ὁ Ὑπουργός, ἀναπτύσσων ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου τὴν συνθήκην. Οὗτος ἐτοιμάζεται νὰ ὑπογράψῃ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ὁ ἀρχιευνούχος εἰσελθὼν ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὅτι ἔφεραν εἰς τὸ χαρέμιον δούλην Γεωργιανὴν ἐκτάκτου καλλονῆς. Ὁ Σουλτάνος ἀφίνει τὸ ἔγγραφον καὶ ἐξέρχεται δρομαίος. Ὁ Ἀσσίμ διαβεβαίει τὸν περιμένοντα Κουντουριώτην, καὶ οὗτος σπεύδει νὰ τηλεγραφήσῃ: «συνθήκη ὑπογραφήσεται ἀφ' ἐκείνου»· Σουλτάνος κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν δξύνει τὸν κάλαμόν του.

Ὁ Ὑπουργός καὶ ὁ πρεσβευτὴς περιμένουσι μέχρις ἐσπέρας. Τέλος ἐν ὥρᾳ προκεχωρηκυῖα φθάνει ὁ Σουλτάνος κατὰ κόπος, κλονιζόμενος, μὲ ὀφθαλμοὺς χαύνους. Ὁ Ὑπουργός τῷ προσφέρει ἐκ νέου τὴν συνθήκην.

— Τί θέλεις; τὸν ἐρωτᾷ ἄγριως ἐκεῖνος.

— Μεγαλειότατε, τὴν συνθήκην!...

— «Α, ναί· φέρε» ἔδω.

Καὶ βάπτει τὸν κάλαμον εἰς τὴν μελάνην, ὁ δὲ Κουντουριώτης περιχαρὴς τρέχει νὰ τηλεγραφήσῃ «συνθήκη ὑπογράφεται. Σουλτάνος εὐρίσκεται περὶ τὰ μέσα τῆς ὑπογραφῆς».

Ἀλλ' ἐνῷ ἄρχεται νὰ χαράσῃ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος Χαμίτ, ὅπερ εἰς τὴν τουρκικὴν γραφὴν εἶναι περιπλοκώτατον, αἶφνης χασμάται, σταματᾷ, ἡ χεὶρ αὐτοῦ μένει ἀδρανὴς, οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείονται, καὶ ἀκούεται ρόγχος. Ἡ Α. Μ. ὁ Παδισὰχ ἀπεκοιμήθη.

Δύο εὐνοῦχοι τοποθετοῦνται πάραυτα ἐγγὺς αὐτοῦ καὶ ἀπομακρύνουσι διὰ πτερῶν τὰς μυίας. Ὁ δὲ ἀκίνητος ἱστάμενος ἐνώπιον αὐτοῦ Ἀσσίμ, ἐκβάλλει τὰ ὑποδήματά του καὶ ἀπέρχεται ἀκροποδντῇ μὴ τὸν ἐξυπνήσῃ. Ἐξερχόμενος συναντᾷ τὸν Κουντουριώτην, πρὸς ὃν ἀνακοινεῖ τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑπογραφῆς. Ὁ κ. Πρέσβυς, μὴ ἔχων τι κάλλιον νὰ πράξῃ, ἀπέρχεται περίλυπος, ἀφοῦ ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀσσίμ, διότι τὰ ἰδικά του εἶχε καταστρέψει εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τηλεγραφεῖ πρὸς τὸν Κουνδοῦρον: «Νυστάζοντος Σουλτάνου ὑπογραφή ἐφθασε μέχρι πρῶτου γράμματος, ἀπῆλθον μὲ ξένα ὑποδήματα, κα-

ταστραφέντων ἐμῶν. Περάσατέ τα λογαριασμὸν κυβερνήσεως. Ἐραδὲ ἀληθὴς ὁργὴ Θεοῦ—*Ira dei*».

Bobb.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπανερχόμεθα. Ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ φεύγῃ «δειλιασμένη ντροπαλῇ» ἐκ τῆς πλατείας τοῦ συντάγματος ἀφίνουσα χωρὶς σύντροφον τὰς Τρίτας, τὰς Πέμπτας καὶ τὰς Κυριακὰς τῆς. Ἄν ἐπαινίσει τὴν Τετάρτην, αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ συγχωρούσαμε τὸν ἀσπονδὸν μας φίλον κ. Φιλήμονα καὶ θὰ ἐλέγαμε: καὶ τὰς Τετράδας τῆς. Πηγαίνει ποῦ; εἰς τὸ Φάληρον; Ὁχι ἀδελφε μου· αὐτὸ ἐνομίζαμε καὶ ἡμεῖς καὶ εἴχαμεν ἐκμανῇ, διότι ὁ βασιλεὺς δυνατόν νὰ κάμῃ τὰ λουτρά του εἰς τὸ Φάληρον, ἡ πρωτεύουσα ὅμως δὲν συνειθίζει νὰ κάμῃ λουτρά καὶ μένει εἰς Ἀθήνας. Πηγαίνει μέσ' τὴν αὐλὴν τοῦ Κεχαγιά ἥτις εἶναι τώρα οἰκία τοῦ βασιλέως.

Ἐννοοῦσαμεν αὐτὸ νὰ γίνηται—ὅπως ἐγένετο—ὅτε ἐμεν ὁ Βασιλεὺς ἐπάνω καὶ ἐχόνετο ἡ μουσικὴ ἐντὸς τοῦ προαυλίου τῶν ἀνακτόρων, ἐκ φόβου μήπως πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι προωρισμένον διὰ ψυχαγωγίαν τοῦ Βασιλέως διασκεδάξῃ συγχρόνως καὶ τὸν λαόν. Ἐστὼ μεταξύ Βασιλέως καὶ λαοῦ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κοινὴ διασκεδασίς· μᾶς ἄρκει ὅτι ὁ λαὸς πληρῶνει τὴν ἐπιχορήγησιν καὶ ὁ Βασιλεὺς τὴν καταναλίσκει. Ἡ τιμὴ αὕτη εἶναι ἄρκετὰ μεγάλη. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς δὲν εἴπαμε τίποτε, μολοντί ὅλος ὁ κόσμος παρεπονεῖτο καὶ μᾶς παρώρμα νὰ γράψωμεν. Διότι ἀφώρα τὸ πρᾶγμα καθαρῶς τὴν τιμητικὴν τοῦ Βασιλέως ποῦραν. Ἐπομένως ἡδύνατο, ἂν ἤθελε, καὶ ἐδικαιούτο μάλιστα, εἰς τὴν αὐλὴν νὰ τὴν κλείσῃ τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ μὴ στὴν σάλα του.

Ἀλλ' ἡ μουσικὴ τῶν πλατειῶν δὲν παίζει πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλέως· δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὸν Βασιλέα· διότι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ὅπου ὑπάρχουν φρουραρχεῖα, ὅπου ὑπάρχουν ἔδραι ταγμάτων, ἡ μουσικὴ παίζει εἰς τὰς πλατείας, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ὅστις εἶναι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν πιστεύομεν νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς τὴν Λαμίαν καὶ εἰς τὴν Χαλκίδα. Τόσον δὲ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ μουσικὴ τῶν πλατειῶν παιανίζει χάριν τῶν πολιτῶν καὶ ὄχι χάριν τοῦ Βασιλέως, ὥστε ὁ δῆμος δίδει ἐπίδομα εἰς τοὺς μουσικοὺς, τὸ ὁποῖον ὁ νῦν Δήμαρχος ἐζήτησε μὲν νὰ καταργήσῃ, κακῶς ποιῶν, ἀλλὰ γενομένων αὐτῷ παραστάσεων δὲν κατήργησεν.

Τὸ ὅτι δὲν παρακολουθεῖ ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς τὸν Βασιλέα, ἀπόδειξις ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν τὸν παρηκολούθησεν οὔτε εἰς τὸ Τατόϊ, ὅπου καὶ συνηθέστερον κάμνει ἐξοχὴν, οὔτε εἰς τοῦ Τσίλλερ ἐν Μοουρχία, ὅπου ἄπαξ διεθέρισεν, οὔτε εἰς τὰς διαφόρους τῆς Εὐρώπης πόλεις, τὰς ὁποίας δις καὶ τρίς ἕως τώρα περιηγήθη. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καθόσον ἐνθυμούμεθα, δὲν τὸ ἔκαμεν οὔτε αὐτὸς ὁ Σάχης τῆς Περσίας, ὅστις μὲν νὰ ἐκουβάλλῃσε μαζὺ τοῦ τάγματα χαρμεῖων καὶ τοιμπουκτσῆδων, ὄχι ὅμως καὶ μουσικὴν.

Ἀφίνομεν τὰς Ἀθήνας καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὰ ἄλλα κράτη. Εἰς τὸ Μπουργκ (ἀνάκτορον) τῆς Βιέννης παιανίζει ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς καθ' ἑκάστην πρωϊνὴν δεκάτην, τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια ἐν μέσῳ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων, περιστοιχιζομένη κατὰ γράμμα ἐκ τοῦ φιλομούσου Βιενναίου κόσμου ποιούντος πυκνὸν περὶ τὴν ὁρχήστραν κύκλον. Βλέπετε ὅτι εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν Βιέννην δὲν γίνεται ὅτι